

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 348/2018-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej obchodnou spoločnosťou A3 advokátska kancelária, s. r. o., Partizánska 25, Trenčín, v mene ktorej koná aj konateľka a advokátka JUDr. Katarína Hunčíková, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 19 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 8 ods. 1, 2, čl. 10 ods. 2, čl. 13 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 11 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 17 Co 363/2017, 17 Co 364/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci

namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 19 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 2, čl. 13 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 11 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 17 Co 363/2017, 17 Co 364/2017.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je žalovanou v občianskoprávnom konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 C 154/2011 o vrátenie daru vo veci žalobcov v 1. rade [REDACTED] a v 2. rade [REDACTED]. Okresný súd rozsudkom (v poradí druhým, pozn.) sp. zn. 9 C 154/2011 zo 4. septembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol návrh žalobcov, ktorí žiadali vydať spoluvlastnícky podiel vo veľkosti 1/2 na nehnuteľnostiach a na rodinnom dome. Rozhodol tak o ich žalobe, ktorou sa domáhali ako darcovia na základe § 630 Občianskeho zákonníka vrátenia daru od sťažovateľky (žalovanej) ako obdarovanej z dôvodu jej správania k žalobcom, ktoré malo byť v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Žalobcovia boli povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume 99,50 €. Okresný súd úspešnej sťažovateľke teda priznal len náhradu súdneho poplatku za odvolanie, pretože by zaplatenie sťažovateľkou uplatnených trov konania vo výške 5 695,30 € existenčne ohrozilo žalobcov, a teda boli splnené dôvody hodné osobitého zreteľa. Následne uznesením sp. zn. 9 C 154/2011 z 1. decembra 2014 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na opravu výroku a odôvodnenia rozsudku okresného súdu v časti týkajúcej sa trov konania.

3. Krajský súd o odvolaní žalobcov a sťažovateľky rozhodol rozsudkom (v poradí druhým, pozn.) sp. zn. 17 Co 363/2017 z 24. januára 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu vo výroku vo veci samej potvrdil a vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žalobcovia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť

sťažovateľke náhradu trov konania v sume 1 133,30 € (20 % z uplatnených trov konania, pozn.), a zároveň sťažovateľke priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 20 %. Krajský súd zároveň uznesením sp. zn. 17 Co 364/2017 z 24. januára 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) potvrdil uznesenie okresného súdu.

4. Sťažovateľka uviedla, že „ani po 7-mich rokoch od podania žaloby sa nedovolala opravy odôvodnenia rozsudku, nemajúceho podklad vo vykonanom dokazovaní a stále je bez dôkazov označovaná za porušovateľku dobrých mravov; na podklade čoho bolo (okrem iného) rozhodnuté o trovách podľa § 150 ods.1 O.s.p., a § 257 CSP.

V danom prípade, hoci bola právne zastúpená a jej advokát bol na každom pojednávaní prítomný, nebol vyzvaný k tomu, aby sa vyjadril k aplikácii tohto ustanovenia a ani nemal na to dôvod, pretože ústne vyhlásenie súdne rozhodnutie o trovách konania na pojednávaní znelo na aplikáciu ust. §142 ods.1 O.s.p. (plná náhrada trov konania procesné úspešnej žalovanej) a o aplikácii ust. § 150 O.s.p. v rámci vynesenia rozsudku nepadla ani zmienka. Výrok písomného vyhotovenia rozsudku, vyhláseného na pojednávaní v časti jeho trov sa vôbec nezhodoval s výrokom, ktorý obsahovalo písomné vyhotovenie rozsudku; čo bolo samozrejme dôvodom na podanie návrhu na opravu tohto rozsudku, vrátane jeho odôvodnenia, pretože sťažovateľka sa z neho dozvedela, že trovy jej neboli priznané z dôvodu, že údajne porušuje dobré mravy, hoci na tieto skutočnosti (o porušovaní dobrých mravov) nebolo vykonané žiadne skutočné dokazovanie. Odvolací súd taktiež rozhodoval bez toho, aby poskytol v rámci odvolacieho konania priestor stranám na vyjadrenie sa k aplikácii ust. § 150 O.s.p. a § 257 CSP a skutočnosť, že znova bude použité moderačné oprávnenie súdu sa sťažovateľka dozvedela až z doručených rozhodnutí odvolacieho súdu.

Súd (I. aj II. inštancie) aplikoval § 257 CSP bez toho, aby náležite zistil majetkové pomery všetkých strán sporu; strany vopred na aplikáciu tohto ustanovenia neupozornili a neumožnil im predkladať dôkazy, ktoré aplikáciu tohto ustanovenia vylučujú...

Do rozsudku uviedol nepravdivé skutočnosti, že sťažovateľka nepreukázala výšku úspor protistrany, hoci samotní žalobcovia predložili výpis zo svojho účtu (so značnými úsporami), ktorý sa v spise nachádzal...“.

5. Sťažovateľka sa tiež domnieva, že «*odvolací súd zhodne so súdom I. inštancie označili v odôvodnení rozsudku sťažovateľku za osobu, porušujúcu dobré mravy (na podklade čoho ju pripravili o trovy konania) s nasledovným konštatovaním: „žalovaná sa nestará o nehnuteľnosti, darcov nenavštevuje, považuje ich za cudzie osoby... atď.“ Avšak v odôvodnení žiadneho rozsudku (I. ani II. inštancie) niet žiadnej zrozumiteľnej odpovede na kľúčovú otázku, či sa tieto súdom tvrdené závery preukázali, ak áno, z akých dôkazov vyplývajú a z akých dôvodov tomu tak je.*

Z odôvodnenia rozsudku súdu I. inštancie (ktorý vraj netreba opraviť) nie je zrejmé, aký preukázaný skutkový dej, podložený dôkazmi viedol tieto súdy k tomu, že skutočnosť, že sťažovateľka žalobcov nenavštevuje, je rozporná s dobrými mravmi.

Áká logická reťaz súvislostí viedla súd k úvahe, že nenavštevovanie žalobcovia subjektívne vnímajú za danej situácie ako porušovanie dobrých mravov, keď o žalobkyňu roky nejavia záujem a nemajú k nej vzťah a či nejde z ich strany len o účelové tvrdenia v snahe vyhrať súdny spor; sa z rozsudkov zistiť nedá.

Zaujatý odvolací súd spolu s rovnako zaujatým súdom I. inštancie očividne selektoval a čítal iba to, čo zapadalo do obrazu žalovanej, porušujúcej dobré mravy; teda výlučne vyjadrenia žalobcov a slovné spojenia z jedného listu, vytrhnuté z kontextu...

Preto rozsudok ako aj uznesenie napadnuté ústavnou sťažnosťou nemôže obsahovať vecne správne odôvodnenie, založené na dôkazoch. Súd totiž vôbec neprihliadal na všetko, čo za konania vyšlo najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci a z rozsudku malo byť jasné, ktoré tvrdenia súd považuje za pravdivé a ktoré nie.

Sťažovateľka zástava názor, že bez jednoznačného zhodnotenia princípu vzájomnosti a dôsledného preukázania, kto zodpovedá ako priamy vinník (s uvedením jednoznačných záverov, podporených dôkazmi) za súčasnú vzťahovú situáciu; pokiaľ na tomto základe má byť procesné plne úspešná strana pripravená o značnú časť svojho majetku v celkovej výške 6.144,65 € (80 % trov konania) je minimálne predčasné označovať kohokoľvek za porušovateľa dobrých mravov.».

6. Sťažovateľka ďalej konštatovala, že «... *odvolací súd neprípustným spôsobom zasiahol do práva na ochranu osobnosti sťažovateľky doslovnou citáciou obsahu osobnej korešpondencie so žalobcami zo dňa 11.7.2006, citovanej bez jej súhlasu aj v rozsudku*

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej

moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

13. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

14. Sťažovateľka v petite sťažnosti namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru; z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka konkrétne namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

16. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve

na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

17. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

18. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

19. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom (nie rozhodnutiami) krajského

súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 363/2017, 17 Co 364/2017, pretože všeobecné súdy dospeli k nesprávnemu záveru o tom, že žalobcovia sú povinní nahradiť sťažovateľke iba 20 % z uplatnených trov právneho zastúpenia.

20. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo. Ústavný súd už rozhodoval o ústavnosti rozhodnutí o trovách konania (napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06).

21. Ústavný súd sa preto oboznámil s rozsudkom krajského súdu v časti výroku o trovách konania a uznesením krajského súdu vrátane sťažovateľkou prezentovaných nosných úvah (bod 4, pozn.), aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľkou v bode 1 označených článkov ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu, ktorých porušenie namieta. Na tomto mieste ústavný súd pripomína, že v danom prieskume nebolo jeho úlohou preverovať úplnosť a správnosť skutkových zistení všeobecných súdov. Uvedený prieskum vykonal ústavný súd v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia rozsudku krajského súdu v časti výroku o trovách konania a uznesenia krajského súdu a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú krajský súd vo veci sťažovateľky aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť týchto rozhodnutí krajského súdu.

22. Ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu v časti výroku o trovách konania, v rámci ktorého bolo konštatované:

„O odvolaní žalovanej proti výroku o trovách konania však rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie zmenil a odvolaniu žalovanej čiastočne vyhovel. V tomto prípade neboli dôvodne uplatnené námietky porušenia princípu viazanosti súdu vyhláseným

rozhodnutím. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania, na ktorom bol vyhlásený rozsudok vrátane výroku o trovách konania, neobsahovalo vyhlásené rozhodnutie o trovách konania iba ich výšku, a to s odkazom na špecifikáciu v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Tento postup bol plne v súlade s vtedy platným ust. § 151 ods. 5 O.s.p., ktoré umožňovalo určiť výšku náhrady trov až v písomnom vyhotovení rozhodnutia. To aj za situácie, že v čase vyhlásenia rozhodnutia mal súd vyčíslenie trov konania k dispozícii. Vyhlásením rozhodnutia neuzavretá otázka výšky trov potom umožňovala pri ich určení v písomnom vyhotovení aj použitie vtedy platného ust. § 150 O.s.p. Pre použitie tohto ustanovenia bola totiž práve výška trov často určujúca.

Súd prvej inštancie však pri rozhodovaní otravách neprijal náležité hodnotenie dôvodov hodných osobitného zreteľa v otázke majetkových pomerov žalobcov. Pri ich príjmoch (440 eur a 414 eur mesačne) je dôvodné zaviazať ich k náhrade trov konania aspoň čiastočne, a to v rozsahu 20 %, ktorý potom z celkových trov konania 5.666,50 eur predstavuje sumu 1.133,30 eur. Už jej zaplatenie predstavuje pri príjmoch žalobcov hraničnú ekonomickú záťaž, a preto odvolací súd určil lehotu na splnenie tejto povinnosti až na 60 dní od právoplatnosti. Čo sa týka poukazu žalovanej na úspory žalobcov, tieto žalovaná bližšie nešpecifikovala. Pri bežných osobných, sociálnych a príjmových pomeroch dôchodcov, ktoré sú dané aj na strane žalobcov, treba úspory v istom rozsahu považovať za poistku nevyhnutnú na riešenie nepredvídaných situácií, a nie bez ďalšieho za dôkaz o priaznivých majetkových pomeroch. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozhodnutie o trovách konania zmenil tak, že žalobcom uložil povinnosť zaplatiť trovy konania správne vyčíslené právnu zástupkyňou žalovanej v podaní doručenom súdu dňa 08.09.2014 (s výnimkou výšky odmeny správne určenej vo výške 512,85 eur), a to v rozsahu 20 %. Toto rozhodnutie zodpovedá doterajšej praxi odvolacieho súdu v obdobných veciach (rozhodnutie KS v TN 17Co 21/2015 zo dňa 03.02.2016). Pri zmene rozhodnutia o trovách konania zohľadnil odvolací súd, že rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané za účinnosti O.s.p., a na základe vyúčtovania urobeného za účinnosti O.s.p. Preto s použitím § 470 ods. 2 CSP rozhodol zmeňujúcim rozhodnutím tiež aj o výške náhrady trov konania. “

23. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa nestotožnil s rozhodnutím okresného súdu o nepriznaní trov právneho zastúpenia sťažovateľke. Krajský

súd teda reflektoval na sťažovateľkou vznesené odvolacie námietky a priznal jej trovy právneho zastúpenia v sume 1 113,40 € (teda 20 % z uplatnených trov právneho zastúpenia).

Ústavný súd považuje odôvodnenie krajského súdu týkajúce sa rozhodnutia o výške trov právneho zastúpenia za zrozumiteľné a dostatočne logické, teda nemožno ho hodnotiť ani ako arbitrárne či celkom zjavne neodôvodnené alebo extrémne porušujúce v bode 1 označené práva sťažovateľky. Ústavný súd s úvahami krajského súdu v okolnostiach danej veci nemá žiadny dôvod polemizovať alebo nahrádzať jeho právny názor svojím vlastným.

24. Ústavný súd sa ďalej oboznámil aj s uznesením krajského súdu, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia konštatoval:

„Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 04.09.2014 vyplýva, že o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalobcovia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške ako bude vyčíslená v písomnom vyhotovení rozsudku. Danosť odôvodnenia rozhodnutia je konštatovaná bez jeho bližšej špecifikácie. V písomnom vyhotovení rozsudku priznal súd prvej inštancie s poukazom na vtedy platné ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. žalovanej náhradu trov konania vo výške súdneho poplatku 99,50 eur. Iné trovy súd prvej inštancie žalovanej nepriznal z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 150 ods. 1 O.s.p.

Porovnaním vyhláseného a písomne vyhotoveného rozhodnutia o trovách nie je možné prijať záver, že v písomnom vyhotovení došlo k chybe v písaní, počítaní alebo k inej zrejmej nesprávnosti. Vyhlásenie rozhodnutia o trovách konania pripúšťalo špecifickú možnosť doplnenia jeho obsahu o výšku náhrady trov až v písomnom vyhotovení (§ 151 ods. 5 O.s.p.). Pokiaľ teda súd vyhlásil rozhodnutie o trovách obsahujúce iba jeho riadiaci princíp (v tomto prípade § 142 ods. 1 O.s.p.), bolo písomné vyhotovenie rozhodnutia s ním v súlade, pokiaľ mu v danom princípe zodpovedalo. To aj za situácie prípadného použitia § 150 ods. 1 O.s.p. až v písomnom vyhotovení rozhodnutia, pretože pre použitie tohto ustanovenia bola výška trov konania často rozhodujúca. Pretože bolo o výške trov konania prípustné rozhodnúť až pri písomnom vyhotovení rozhodnutia, mohlo byť až v tejto fáze aplikované ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ teda princípu vyhláseného rozhodnutia o trovách konania, v tomto prípade priznaniu náhrady trov žalovanej podľa § 142 ods. 1

O.s.p., zodpovedalo písomné vyhotovenie rozhodnutia, nepredstavuje v písomnom vyhotovení priznaná iná ako vyčíslená výška náhrady trov, a to ani z dôvodu ich zníženia podľa § 150 ods. 1 O.s.p., nesúladi vyhláseného a písomne vyhotoveného rozhodnutia a dôvod na postup podľa § 164 O.s.p.“

25. Ústavný súd tiež konštatuje, že krajský ako súd odvolací jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil. Ústavný súd na základe uvedeného opätovne zdôrazňuje, že právny záver krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

26. Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s rozsudkom krajského súdu v časti výroku o trovách konania a uznesením krajského súdu tiež poznamenáva, že nie je možné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd, ako aj ktorýkoľvek iný orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09). Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

27. Sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavne významnú argumentáciu, keďže sťažovateľka pokračuje v prevažne rovnakej argumentácii, ktorú uviedla v odvolaní proti rozsudku okresného súdu v časti výroku o trovách konania a v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

28. Sťažovateľka taktiež namietala, že rozsudkom krajského súdu v časti výroku o trovách konania a uznesením krajského súdu došlo k zásahu do jej základných práv podľa čl. 48 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 19 ods. 1, 2 a 3 ústavy, práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 2 a čl. 13 dohovoru, práva podľa čl. 11 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd však nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedenými článkami ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu, ktoré mali byť podľa názoru sťažovateľky rovnako porušené. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi rozsudkom krajského súdu v časti výroku o trovách konania a uznesením krajského súdu a možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nie je možné vzhľadom na to uvažovať ani o porušení základných práv podľa čl. 48 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 19 ods. 1, 2 a 3 ústavy, práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2, čl. 10 ods. 2 a čl. 13 dohovoru, práva podľa čl. 11 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

29. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 11, pozn.).

30. K námietkam sťažovateľky uvedených v bodoch 5 a 6 ústavný súd uvádza, že tieto neuplatnila v odvolaní z 24. októbra 2014, ktoré podala proti rozsudku okresného súdu, v dôsledku čoho sa krajský súd vo svojom rozsudku týmito námietkami nezaoberal, resp. neskúmal ich. O to viac, že aj v konaní pred všeobecnými súdmi bola zastúpená kvalifikovanou právnou zástupkyňou. Keďže sťažovateľka nevyužila možnosť súdneho prieskumu týchto námietok v konaní pred všeobecnými súdmi, všeobecné súdy nemohli nahradiť jej procesnú aktivitu svojou vlastnou. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne pripomína, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a nemôže nahrádzať úlohu všeobecných súdov. Pokiaľ sťažovateľka v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohla predniesť, ale nepredniesla v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 462/2012). V dôsledku uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom

súde odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

31. Nad rámec ústavný súd uvádza, že sťažovateľka spolu so sťažnosťou doručila aj splnomocnenie z 26. februára 2018, ktorým splnomocnila advokátku na zastupovanie „v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky“. Ústavný súd vzhľadom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde konštatuje, že predmetné splnomocnenie bolo udelené vo všeobecnosti na zastupovanie pred ústavným súdom, ale bez označenia konkrétneho právoplatného rozhodnutia, opatrenia či iného zásahu, ktoré majú byť v konaní pred ústavným súdom sťažnosťou napadnuté. V prípade, že sťažovateľka mienila udeliť splnomocnenie advokátke na zastupovanie pred ústavným súdom v konaní o jej sťažnosti smerujúcej proti postupu všeobecného súdu, bolo potrebné, aby splnomocnenie obsahovalo nezameniteľné a dostatočne určité označenie predmetu konania o sťažnosti, ktorým je presné označenie všeobecného súdu, a konania, v ktorom má podľa sťažovateľky dochádzať k porušovaniu jej základných práv.

32. Z dôvodu uvedeného v bode 31 tak prichádza do úvahy odmietnutie sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

33. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2018